

MARXISMEN

LENINISMEN

MAO TSETUNG

TÆNKNINGEN

EN INTRODUKTION

KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER - LENINISTER

KFML

Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister stiftedes den 15. september 1968. KFMLs formål er at virke for dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti i Danmark.

KFML bygger på den videnskabelige socialisme i vor epoke; Marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen. Forbundet er organiseret på grundlag af den demokratiske centralismes principper.

KFMLs virksomhed er koncentreret om det partiforberedende arbejde. Forbundet gennemfører studie- og propagandaarbejde, som skal konsolidere forbundet kvalitativt og kvantitativt. Den udadvendte aktivitet består derudover bl. a. i medlemmernes deltagelse i massearbejdet, for tiden især i anti-EEC-arbejdet.

I den nærmeste fremtid vil KFML påbegynde udsendelsen af et firesiders KOMMUNIST ved siden af tidsskriftet. Det vil behandle og kommentere aktuelle politiske problemstillinger.

indhold

Forord.....	3
Marxismen-leninismen-Mao Tsetung- tenkningen - en introduktion.....	5
Litteraturliste 1	24
Litteraturliste 2	26
Litteraturliste 3	31

marts 1972

forord

Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister udgiver i denne pjece en vejledning til et nærmere studium af den videnskabelige socialismes mest grundlæggende teorier og problemer.

Hvorfor er det væsentligt at studere den socialistiske teori?

Socialismen er ikke en svævende drøm om en bedre fremtid for mennesket, men er en videnskab om samfundsudviklingen, der peger frem mod menneskets totale frigørelse i det klarseløse samfund. Det er således ikke nok at tilslutte sig endemålet - det kommunistiske samfund - men virkelige socialister må studere samfundets udviklingslove og vurdere den særlige situation i deres land. Derudfra må der tilrettelægges en socialistisk strategi og taktik, der dels er i overensstemmelse med det endelige mål og dels med de givne betingelser nationalt og internationalt.

De revolutionære kræfter kan ikke nå frem til en korrekt politik med mindre de lægger en afgørende vægt på studiearbejdet. Ja, vi kan endda sige, at i den nuværende situation herhjemme må studiearbejdet stå i centrum for alt revolutionært arbejde. Lenin fastslog, at "uden revolutionær teori kan der heller ikke gives nogen revolutionær bevægelse" og udviklingen inden for venstrebevægelsen i 60'erne og 70'erne har med al tydelighed bekræftet dette. De såkaldte arbejderpartier ligger alle mere eller mindre under for socialdemokratismen og de forskellige grupperinger til venstre for de etablerede partier er med ganske få undtagelser blevet pulveriseret. Samtidig står det klart for stadig flere, at for at etablere en klar revolutionær platform må man begynde med at skabe ideologisk og politisk klarhed og med udgangspunkt heri udvikle en revolutionær praksis.

Det er i et forsøg på at møde dette stigende behov for en introduktion til den videnskabelige socialisme at KFML udgiver denne pjece.

Vi har søgt at udarbejde den så smidigt som muligt. Udover en almindelig - meget kort - gennemgang af vort politiske grundlag består pjecen af tre afsnit, hvori der anføres forskellig litteratur. Afsnittet "Litteratur I" indeholder kortere og lettilgængelige værker, hvori nogle af den videnskabelige socialismes grundtræk belyses.

Afsnittet "Litteratur II" indeholder lidt større og mere grundige værker og endelig indeholder afsnittet "Litteratur III" en større litteraturliste til supplerings af de to andre.

Hvis man mener det nødvendigt at gå i dybden med et enkelt emne, kan man springe i de forskellige afsnit og benytte den egnede litteratur, ligesom man kan vælge at begynde med den lettere litteratur og så efterhånden arbejde sig fremefter.

Som bilag til pjecen er der udarbejdet en særlig studievejledning fortrinsvis beregnet for dem, der ønsker at gennemgå materialet i en studiekreds. Denne studievejledning er et eksperiment og vil blive revideret efterhånden som der er behov derfor. Studiekredsformen er erfaringsmæssigt den mest velegnede form for indføring i den videnskabelige socialisme og vi vil anbefale at man søger at etablere studiekredse hvor det er muligt. Et selvstudium af værkerne er naturligvis også muligt.

KFML vil bistå med råd og vejledning i forbindelse med studiearbejdet og vil meget gerne modtage kritik og kommentarer, således at materialet efterhånden kan blive forbedret.

En stor del af litteraturen kan rekvireres fra KFML (se de jævnlige udkommende litteratur- og prislistes fra KFML) ligesom en del kan lånes på bibliotekerne.

Kommunistisk Forbund
Marxister-Leninister

Marts 1972

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori er universelt anvendelig. Vi bør betragte den ikke som et dogme, men som en vejledning til handling. At studere den er ikke blot et spørgsmål om at lære termer og udtryk, men at lære marxismen-leninismen som videnskaben om revolution. Det er ikke blot et spørgsmål om at forstå de almene love, som Marx, Engels, Lenin og Stalin udledte af deres omfattende studium af det virkelige liv og af revolutionær erfaring, men at studere deres standpunkt og metode ved anskuelser og løsningen af problemer.

Mao Tsetung (1938)

Lange før Marx og Engels udviklede deres teorier havde der eksisteret socialistiske ideer. Størst betydning for eftertiden fik de ideer som udvikledes af de utopiske socialister Fourier, Saint-Simon og Owen. Disse utopister gjorde sig forestillinger om et socialistisk samfund, men mente at man kunne skabe et sådant samfund ikke ved revolution, men gennem oplysningsvirksomhed og appeller til den herskende klasses "fornuft", eller ved at lave "mønstereksp eksperimenter", der viste vejen frem. De socialistiske teorier var på fødselsstadiet. Man var ikke nået frem til en samlet verdensopfattelse - man var ikke nået frem til at udvikle en videnskab om samfundsudviklingen.

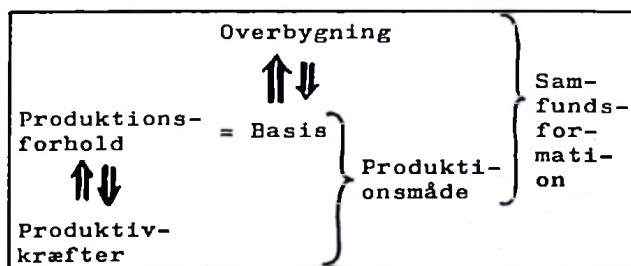
Forudsætningen for at Karl Marx og Friederich Engels fra 1840'erne og fremefter kunne udvikle den marxistiske teori, var kapitalismens sejr, først i Storbritannien og i løbet af det 19. århundredes første halvdel i resten af Vesteuropa og Nordamerika, og den dermed forbundne voldsomme udvikling af produktivkræfter og den videnskabelige erkendelse.

De to klasser som kapitalismen frembragte bourgeoisiet (borgerskabet) og proletariatet (lønarbejderklassen) havde fælles interesser i at komme af med de gamle, dekadente feudale samfundsforhold. Men det var også det eneste de kunne være enige om. Så snart de feudale sam-

fundsformationer (1) var blevet styrtet, blev modsætningerne mellem kapitalister og lønarbejdere de dominerende. Det var modsætninger som havde eksisteret hele tiden i forholdet mellem kapitalister og lønarbejdere. I denne situation og under indtryk af århundredets afgørende videnskabelige landvindinger inden for fysikken, kemien og biologien, samt i et opgør med den borgerlige filosofi og økonomiske tænkning, skabte Marx og Engels deres banebrydende værker.

Deres teori var dialektisk og materialistisk. Dialektisk idet de erkendte verden og vore forestillinger om den som værende i en stadig udvikling og forandring, og så alle foreteelser i deres sammenhæng og gensidige afhængighed og betingethed. Den marxistiske dialektiks mest grundlæggende lov er loven om modsætningernes kamp og enhed. Det vil sige at alle foreteelser er opbygget af modsætninger, som på den ene side betinger hinanden, men som samtidig også udelukker hin-

-
- 1) En samfundsformation består af samfundets produktivkræfter, samfundets basis samt samfundets overbygning. Samfundets produktivkræfter er samfundets fond af arbejdskraft, teknisk og faglig kunnen og produktionsmidler (dvs. arbejdsredskaber, rå- og hjælpestoffer og jord). Samfundets basis er produktionsforholdene (dvs. menneskenes indbyrdes forhold i produktionsprocessen). Samfundets overbygning er de juridiske, politiske, religiøse, kunstneriske, filosofiske ideer og institutioner og ideologiske former. Produktivkræfter og produktionsforhold kaldes tilsammen produktionsmåden. Til ethvert samfund svarer en bestemt produktionsmåde.

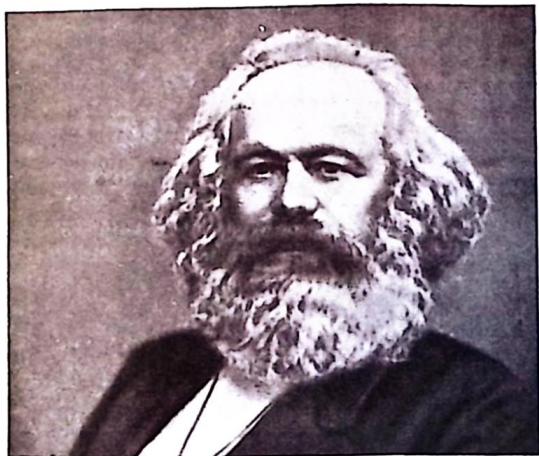
anden. Da alting som nævnt befinder sig i en stadig udvikling og forandring, vil modsætningernes enhed (balance) være relativ og midlertidig, medens kampen er absolut og permanent og derfor vil slå igennem. Ud af denne helt almene og fundamentale lovmæssighed kan der udledes to andre grundlæggende dialektiske love: a) loven om kvantitative forandrings overgang i kvalitative, og b) loven om negationens negation. Den første af disse love indebærer at udviklingen ikke blot sker gennem kvantitative (mængdemæssige), men også gennem kvalitative forandringer (forandringer til en grundlæggende forskellig tilstand og fremkomst af nye egenskaber). Kvantitetens overgang til kvalitet forårsages af modsætningernes kamp. Bortset fra specielle situationer, hvor der kan optræde en midlertidig ligevægt, er den ene side i en modsigelse den dominerende, medens den anden er underordnet den første. Men i løbet af udviklingen forskydes styrkeforholdet således at den hidtil underordnede side bliver den dominerende. Dermed er der opstået en kvalitativt ny tilstand.

Loven om negationens negation betyder simpelthen at udviklingen til nye tilstandsformer er uden ende. Op-hobningen af kvantitative forandringer og disses overslag i en ny kvalitet standser aldrig; den nye kvalitet er en negation (fornægtelse, tilintetgørelse) af en gammel kvalitet, denne nye kvalitet negeres atter af en ny kvalitativ forandring osv. (2)

-
- 2) Som eksempel på negationens negation kan anføres følgende Marx citat: "Den kapitalistiske tilegnelsesmåde, der er fremgået af den kapitalistiske produktionsmåde, altså den kapitalistiske privatejendom, er den første negation af den individuelle privatejendom, som hviler på eget arbejde. Men den kapitalistiske produktion frembringer med en naturproces' nødvendighed sin egen negation. Det er negationens negation. Denne genopretter ikke privatejendommen, men nok den individuelle ejendom på grundlag af den kapitalistiske tidsalders resultater: kooperationen
kooperation og fællesejede af jord og af de produktionsmidler, der frembragt gennem arbejdet selv. ... I det første tilfælde drejede det sig om nogle få usur-

I kampen mellem modsætninger er det tingenes og fænomenernes indre modsigelser der er de afgørende i udviklingen. Udviklingen bliver naturligvis uafslutteligt påvirket af ydre forhold, men disse kan højst fremskynede eller sinke en proces og give den en bestemt form.

Materialistisk idet de fastslog bevidsthedens og tænkningens afhængighed af den objektivt eksisterende virkelighed, materien. Den omgivende verden, den objektive virkelighed, universet, eksisterer uafhængigt af vor bevidsthed og forud for os. Praksis viser, at verden kan erkendes og forklares. I hvor høj grad vi rent faktisk er i stand til at forstå og forklare vor omverden, afhænger af hvor udviklede vore erkendelsesmuligheder er og i hvilken udstrækning vi er i stand til at udnytte disse.

patorers ekspropriering af folkets masse, her drejer det sig om folkemassens ekspropriering af nogle få usurpatorer."

Karl Marx: Den kapitalistiske akkumulations tendens. Uddrag af 24. kap. af "Kapitalen"s første bind, K. Marx og F. Engels udvalgte skrifter, s. 453 bd.
s. 453. bd. 1,

Sammenfattet i en enkelt sætning er den dialektiske materialisme videnskaben om naturens, samfundets og tænkningens mest almene bevægelses- og udviklingslove.

Den historiske materialisme er den dialektiske materialisme anvendt på det menneskelige samfunds udvikling.

Marx og Engels slog fast at de materielle produktionsbetingelser er grundlaget for de samfundsmæssige forhold, og at historien derfor grundlæggende er historien om de arbejdende masser og disses handlinger, og at samfundenes udvikling er et resultat af sammenstød mellem modsætninger.

Klassesamfundet er et produkt af produktivkræfternes udvikling. Klassesamfundets udvikling og i sidste ende dets undergang er ligeledes grundlæggende et produkt af produktivkræfternes udvikling. Den kraft, der i sidste instans er bestemmende for al samfundsmæssig udvikling, udspringer af modsætningen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene. Den herskende udbytterklassen begår efter merprodukt fremmer produktivkræfternes udvikling, men samtidig er den private ejendomsret til produktionsmidlerne i sig selv en hæmsko for deres udvikling. Denne modsigelse er basis for den uafladelige klassekamp, kampen mellem den magthavende klasse og de undertrykte. I det menneskelige samfunds udvikling fra ursamfund til kommunisme er det klassekampen der er den drivende kraft.

I ursamfundet produceredes der ikke mere end at samfundets medlemmer lige kunne opretholde livet - der var ikke basis for at nogen kunne tilegne sig mere af det fælles produkt end andre. Dette blev først muligt, da produktivkræfterne blev så udviklede at samfundet kunne producere mere end det fælles eksistensminimum; derved opstod et merprodukt, som de stærkeste kunne tilegne sig på de øvriges bekostning. Efterhånden blev flere og flere undertrykket som slaver gennem krige og gennem gældsforhold. Slaverne var en nødvendighed for en yderligere forøgelse af produktet. Samfundet var hermed delt i to klasser med fundamentalt modstridende (antagonistiske) klasseinteresser - herrer og slaver, udbyttere og udbyttede.

Samfundets overbygning er betinget af hvordan samfundets basis er indrettet. I et klassesamfund bærer enhver idé og forestilling en klasses præg - den herskende ideologi er den herskende klasses ideologi. For at bevare sin magt opbygger den herskende klasse et statsapparat.

Marx understreger at forholdet mellem basis og overbygning ikke må opfattes ensidigt og mekanisk: som

dialektiker erkender han at der findes et gensidigt og sammensat forhold mellem menneskenes samfundsmæssige væren og deres samfundsmæssige bevidsthed. Det afgørende er at menneskenes bevidsthed i sidste instans er afledt af de materielle betingelser.

Ud fra deres undersøgelser viste Marx og Engels at med samfundsudviklingen vil modsigelsen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene skærpes så meget at de sidste bliver en hindring for produktivkræfternes udvikling, med andre ord at klasse modsætningerne bliver så stærke at den herskende klasse må styrtes for at produktivkræfterne skal kunne udvikles videre.

For at konkretisere ovenstående vil vi se lidt nærmere på den kapitalistiske samfundsformation.

Det grundlæggende kendetegn for den kapitalistiske produktionsmåde er vareproduktionen. I modsætning til tidligere samfundsformationer hvor den enkelte producent i hovedsagen arbejdede for at dække sine egne, sin families og sin herremands behov, produceres der under kapitalismen for et marked. Først når et produkt fremstilles for at blive solgt på et marked, bliver det til en vare. En vare har både en brugsværdi, (dvs. at der findes et behov for den), og en bytteværdi, (dvs. at den kan udveksles med andre varer i et bestemt forhold, i reglen med penge, der ligeledes er en vare). En vares bytteværdi bestemmes af den mængde samfundsmæssigt nødvendigt arbejde, der kræves for at fremstille den. Ved samfundsmæssigt nødvendigt arbejde forstås den mængde arbejde, "som kræves i en given samfundstilstand under bestemte samfundsmæssige gennemsnitlige produktionsbetingelser med en given samfundsmæssig gennemsnitsintensitet og gennemsnitsdygtighed i det anvendte arbejde". (3) Kan således en vare med de samme egenskaber fremstilles ved en proces der forminske den arbejdsmængde, der er nødvendig ved fremstillingen, vil varens bytteværdi falde.

Varens pris svinger omkring bytteværdien, medens udsvingene påvirkes af udbud og efterspørgsel. For arbejdskraften gælder vareøkonomien også. Arbejderen sælger sin arbejdskraft til kapitalisten, prisen for arbejdskraften, lønnen, svarer til den mængde varer der er nødvendig for at reproducere arbejderens ar-

3) Citeret fra "Løn, pris og profit" i K. Marx og F. Engels udvalgte skrifter, bd.1 s. 415.

bejdskraft, og for at en ny generation af arbejdere kan vokse op og uddannes.

Forskellen mellem den værdi som arbejderen tilfører varen gennem sit arbejde og den løn han får, kaldes merværdien; denne tilegner kapitalisten sig. Det vil sige at det arbejderen producerer er mere værd end den løn han får udbetalt. Merværdien er med andre ord resultatet af at arbejderen en del af arbejdstiden arbejder gratis for kapitalisten.

I modsætning til slavesamfundet og feudalsamfundet er udbytningen i det kapitalistiske samfund camoufleret. Slaven arbejdede gratis for sin ejer; feudalbonden afleverede en del af sin afgrøde til godsejeren, foruden at han ofte måtte yde forskellige former for hove-ri. Arbejderen i det kapitalistiske samfund er formelt "fri" og ligeberettiget med kapitalisten; denne formelle "frihed" ændrer imidlertid intet ved arbejderens stilling som udbyttet og undertrykt: det er hans gratis arbejde for kapitalisten der skaber merværdien, kapitalistens profit.

Marx understreger at kapitalistens primære interesse er at opnå en så stor profit som muligt. Han kan kun øge sin profit ved at presse større merværdi ud af arbejderen. Her støder de to klassers interesser altså frontalt sammen. Arbejderens naturlige interesse er at sælge sin arbejdskraft så dyrt som muligt, mens kapitalisten tenderer til at prøve at presse lønningerne ned til et absolut eksistensminimum. Hermed åbenbares imidlertid en anden modsætning i det kapitalistiske system, nemlig på den ene side kapitalistens stræben efter den maksimale profit, på den anden side nødvendigheden for ham at kunne afsætte de producerede varer, altså tilstedeværelsen af den nødvendige købekraft hos konsumenterne (som først og fremmest er lønarbejdere). Den grundlæggende modsigelse i det kapitalistiske samfund mellem produktivkræfter og produktionsforhold ytrer sig derved at selve produktionen bliver stadig mere samfundsmæssig, dvs. afhængig af stadig flere menneskers samvirke, medens tilegnelsen af merværdien koncentrerer på stadig færre hænder. Det kapitalistiske samfund frembringer i løbet af sin udvikling et stadig større flertal af besiddelsesløse og udbyttede der står over for et stadigt svindende mindretal af kapitalister, der investerer kapitalen netop der hvor det indbringer dem den største fortjeneste og fuldstændig uden at tage hensyn til hvor det vil gavne det store flertal af befolkningen. Resultatet af denne proces er stadig alvorligere økonomiske, sociale og politiske kriser for det kapitalistiske system.

Den eneste måde hvorpå lønarbejderklassen kan frigøre sig fra kapitalens udbytning er gennem en revolutionær kamp der omstyrter det kapitalistiske samfundssystem og opbygger et socialistisk samfund med fælles-eje af produktionsmidlerne. Det vil imidlertid være forkert at tro at lønarbejderklassen spontant vil få en revolutionær klassebevidsthed og af sig selv styrte kapitalismen og opbygge et socialistisk samfund, således som f.eks. anarkisterne hævder. På grund af den borgerlige ideologis dominans og kapitalismens stadige forsøg på at splitte lønarbejderne, viser erfaringerne at arbejderne ikke af sig selv kan nå længere end til en fagforeningsbevidsthed, dvs. en spontanistisk og reformistisk bevidsthed til forsvar af

deres umiddelbare økonomiske interesser. Det er det revolutionære kommunistiske partis opgave at bibringe arbejderne en fuld erkendelse af deres situation og gradvist udbrede forståelsen af at det kapitalistiske samfund ikke kan opfylde lønarbejdernes behov, men at disse kun kan nå gennem en organiseret revolutionær kamp.

Marx og Engels var ikke kun teoretikere, de deltog særdeles aktivt i organiseringen af arbejderklassen. De var de drivende kræfter i oprettelsen af den 1. Internationale i 1864, der dog allerede i 1876 blev opløst idet den havde løst sin opgave, nemlig været med til at skabe grundlaget for oprettelsen af socialdemokratier på nationalt plan. I løbet af det 19. århundredes sidste trediedel voksede der da også socialdemokratiske arbejderpartier frem i Vest- og Centraleuropa, partier der generelt bekendte sig til marxismen, og som samlede store dele af arbejderklassen.

Den kapitalisme som Marx og Engels analyserede var kapitalisme på den frie konkurrences stade. I løbet af de sidste 40-50 år før den 1. verdenskrig ændredes kapitalismen. Den udvikledes til et højere trin. Kapitalen koncentreredes og centraliseredes i store monopoler (f.eks. karteller, truster, koncerner osv osv.). Denne udvikling satte mere eller mindre den klassiske kapitalistiske konkurrencemekanisme ud af funktion. Konkurrencen forsvandt ikke, men den antog andre former: den blev en konkurrence mellem de forskellige monopolgrupper indbyrdes. I deres bestræbelser på at sikre sig råstofkilder og afsætningsmarkeder underlagde de førende kapitalistiske lande sig størstedelen af verden, enten som kolonier (som Afrika og Syd- og Sydøstasien) eller som halv-kolonier med en formel statslig suverænitet (som Latinamerika og Kina).

Lenin karakteriserede kort kapitalismen på det nye trin ved følgende fem kendetegn: 1. Koncentrationen af produktionen og kapitalen har nået et så højt udviklingstrin at den har skabt afgjorte monopoler i verdensøkonomien, 2. Bankkapitalens sammensmeltning med industrikapitalen og skabelsen af et finansoligarki på grundlag af denne finanskapital, 3. Kapitaleksporten overgår vareeksporten i betydning, 4. Der opstår internationale monopolkapitalistiske sammenslutninger som deler verden mellem sig, 5. Jordens territoriale opdeling mellem de kapitalistiske stormagter er afsluttet.

Hermed var kapitalismen trådt ind i sin højeste, sin monopolkapitalistiske og imperialistiske fase. Oven-

stående karakteristik er i det væsentligste stadig korrekt. Situationen som punkt 5. henviser til er dog fuldstændig ændret. Først ændredes den ved oprettelsen af Sovjetunionen, senere ved dannelsen af en række nye nationalstater og en socialistisk lejr. Idag er situationen karakteriseret ved Sovjetunionens udvikling til et social-imperialistisk land, imperialismen med U.S.A i spidsen på retræte, medens de revolutionære kræfter er voksende verden over.

I de kapitalistiske lande blev bourgeoisiet efterhånden aftvunget visse indrømmelser i forhold til arbejderklassen i form af reformer. Inden for proletariatets organisationer udviklede der sig efterhånden pamperlag. Disse lag erhvervede sig en småborgerlig ideologi og koncentrerede sig om arbejdet for mindre reformer - medens de skød det socialistiske perspektiv i baggrunden. Denne opportunistisme fik sit teoretiske fundament i revisionismen. Denne anti-marxistiske, småborgerlige teori, der havde sine mest kendte talsmænd i Eduard Bernstein og Karl Kautsky, fastholdt i ord marxismen - men i en "revideret" udgave. De forkastede den marxistiske historieopfattelse, marxismens analyse af det kapitalistiske samfunds bevægelseslove, den marxistiske lære om klassekampen og først og fremmest læren om den socialistiske revolution og proletariats diktatur.

Det var først og fremmest V.I. Lenin der i denne situation forsvarede og udviklede marxismen. Han gennemførte en uforsonlig og langvarig kamp mod revisionisterne af diverse afskygninger i det russiske socialdemokrati; i 1912 brød han med dem organisatorisk og ledede derefter det bolsjevikiske parti i hvis opbygning han selv havde været lederen og inspiratoren. Lenin var også den første (som ovenfor nævnt) der gennemførte en systematisk marxistisk analyse af imperialismen.

Ud fra sine undersøgelser nåede Lenin frem til at den socialistiske revolution ville sejre først i det imperialistiske systems svageste led, og ikke i de højest udviklede kapitalistiske "moderlande" som Marx og Engels ud fra deres historiske forudsætninger havde antaget.

Lenin understregede det revolutionære partis rolle som arbejderklassens fortrop og leder i den revolutionære kamp både før og efter den proletariske revolution. Det kommunistiske parti måtte for at være slagkraftigt være opbygget efter den demokratiske centralismes principper. Dvs. at alle partimedlemmer er forpligtet til at støtte og udføre de beslut-

ninger som partiet efter grundige diskussioner er nået frem til. Ethvert medlem kan naturligvis forlange en truften beslutning taget op til fornyet diskussion, men så længe beslutningen ikke er ændret, er han fortsat forpligtet til at udføre den. Den demokratiske centralisme indebærer også at lavere organer er underordnet højere og at hele partiet mellem kongresserne er underordnet partiledelsen. I forlængelse af Marx' og Engels' opsummering af erfaringerne fra Pariserkommunen (i 1871) gjorde Lenin det klart at hvis den socialistiske revolution ikke skulle slå fejl, måtte det socialistiske samfund ledes af proletariatets diktatur. De besejrede udbytterklasser vil ikke uden videre opgive håbet om en kapitalistisk genrejsning, hvis revolutionen derfor skal overleve, må proletariatet under ledelse af sit parti knuse alle forsøg på at undergrave eller omstyrte den proletariats stat, hvad enten disse forsøg kommer fra indre eller ydre klassefjender. Lenin så at proletariatets diktatur ville være en hel epoke og at klassekampen ville blive skærpet under proletariatets diktatur. Efterhånden som resterne af kapitalismen forsvinder og alle klasser er udryddet vil undertrykkelsesapparatet, staten dø bort og det kommunistiske samfund efterhånden udvikles.

Som ægte kommunister var både Marx, Engels og Lenin proletariske internationalister. De så klart at den revolutionære kamp i de enkelte lande er dele af den samme sag, og at en sejr for den revolutionære bevægelse ét sted er en styrkelse af hele den internationale arbejderklassens kamp; derfor er arbejderklassens internationale solidaritet en nødvendighed.

I 1889 var den II. Internationale blevet dannet. Internationalens ledelse og flertallet i de fleste af de partier der var tilknyttet den, svigtede under den 1. verdenskrig og sluttede op om den borgerlige krigspolitik i deres respektive lande. Dette forræderi fuldbødrede disse partiers degeneration til småborgerlige reformpartier. Som et svar herpå dannedes i 1919 den III. Internationale (Komintern) der samlede de revolutionære partier og organisationer verden over. Komintern udførte i hele mellemkrigstiden en stor indsats for at styrke og udvikle de kommunistiske partier for at koordinere deres kamp.

Netop fordi det russiske bolsjevikparti havde en fast revolutionær forankring, kunne det udnytte tsarismens sammenbrud i 1917 og føre revolutionen igennem til sejr. Hermed var opbygningen af socialismen forvandlet fra et teoretisk til et praktisk spørgsmål. Efter at de revolutionære rejsninger i bl.a. Tyskland, Ungarn og Finland var blevet knust, og kapitalismen i begyndelsen af 20'erne atter var blevet nogenlunde stabiliseret, måtte man i Sovjetunionen forsøge at tage fat på opbygningen af socialismen i ét land indtil et nyt revolutionært opsving satte den socialistiske revolution på dagsordenen andre steder. Lenin havde tidligere påpeget denne mulighed, men efter Lenins død i januar 1924 var det under Stalins ledelse denne linje blev ført igennem mod den trotskistiske opposition og man tog fat på opbygningen af en socialistisk industri og kollektiviseringen af landbruget. De sovjetiske kommunister var på det rene med at de kapitalistiske magter kun ventede på en gunstig lejlighed til at knuse den socialistiske Sovjetunion; derfor mobiliseredes alle kræfter for så hurtigt som muligt at gøre Sovjetunionen stærk nok til at kunne modstå et fjendtligt angreb.

Da de tyske nazister og deres allierede gik til angreb i juni 1941, var sovjetfolket da også efter forbitrede og blodige kampe i stand til at slå angriberne tilbage. Den 2. verdenskrig, hvor Sovjetunionen stod i spidsen for den anti-fascistiske kamp der førtes i alle fascistisk besatte lande og hvor arbejderklassen overalt var førende i kampen, var en stor sejr for de socialistiske kræfter: den resulterede i de folkedemokratiske revolutioner i Østeuropa, i revolutionens sejr i Vietnam i 1945, i Korea i 1948 og i 1949 i befrielsen af Kina fra Kuomintangs tyranni og oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik. Hermed var en trediedel af jordens befolkning revet ud af imperialismens greb. Samtidig stod den amerikanske imperialisme tilbage som den eneste kapitalistiske magt hvis styrke var usvækket, og den

overtog nu ledelsen af den kapitalistiske lejr og førte an i det anti-kommunistiske korstog.

Svækkelsen af de "gamle" imperialistiske hovedmagter, Storbritannien og Frankrig, betød at de ikke længere havde styrke til at modstå uafhængighedsbevægelserne i deres kolonier. I løbet af de to første årtier efter 1945 fik næsten alle kolonier deres statslige uafhængighed. Statslig uafhængighed er imidlertid langt fra virkelig uafhængighed. Mange af de tidligere kolonilande er fortsat integreret i det imperialistiske system og udbytningen af deres ressourcer fortsætter, blot administreres denne udbytning nu af et lokalt bourgeoisie og ikke af koloniembedsmænd. Kolonialismen har ændret form til neo-kolonialismen. Foruden de lande i Sydøstasien, hvor de nationale befrielsesbevægelser er ved at kaste Imperialisterne på porten søger en del andre lande at føre en selvstændig, anti-imperialistisk politik. Sådanne lande er bl.a. Zambia og Tanzania.

Igennem 50'erne stod den socialistiske lejr sammen over for den kapitalistiske modoffensiv. Men fra sidst i årtiet blev modsætningerne mellem på den ene side partilederne i Sovjetunionen og de østeuropæiske lande og på den anden side de kinesiske og albanske kommunister stadig skarpere, indtil det i juli 1963 kom til det endelige brud.

Hvad drejer denne "ideologiske strid", der blev og bliver udkæmpet i kommunistiske partier over hele verden, sig om?

For at forklare hvorfor modsætningerne opstod inden for den kommunistiske verdensbevægelse, er det nødvendigt at ridse udviklingen først og fremmest i Sovjetunionen op. Vi skal her holde os til de grundlæggende analyser som de kinesiske og albanske kommunister har foretaget. Den politik som Sovjetunionens kommunistiske Parti (SUKP) førte fra revolutionen og frem til efter 2. verdenskrig, var i hovedsagen korrekt. Det lykkedes at forsvare Sovjetunionen mod de reaktionæres anslag, højre- og "venstre"-oppositionen (venstre i ord, højre i handling) i partiet blev energisk bekæmpet, socialistiske produktionsforhold blev gennemført i industri, landbrug og handel. Men da Sovjetunionen var det første socialistiske eksperiment overhovedet (bortset fra Pariserkommunen), blev der naturligvis også begået en del fejl.

De sovjetiske kommunister efter Lenin erkendte faren for at de besejrede udbytterklasser sammen med det fjendtlige kapitalistiske udland ville forsøge at få et come-back; men de regnede med at når disse

fjender var overvundet og når der var skabt socialistiske produktionsforhold, så ville en socialistisk overbygning vokse frem af sig selv. Således ville udviklingen henimod kommunismen gå temmelig glat og klassekampen efterhånden stilne af. Udviklingen skulle imidlertid snart vise at dette var en forkert antagelse.

Man var ikke tilstrækkelig opmærksom på den fare for socialismen som det fremvoksende lag af vellønnede og velsituerede partibureaukrater, virksomhedsledere og teknikere, intellektuelle og officerer udgjorde. Umiddelbart efter revolutionen havde den unge sovjetstat for at få produktionen i gang været tvunget til at købe borgerlige teknikere over ved at betale dem meget høje lønninger. Da de borgerlige teknikere kunne afløses af teknikere og ingeniører udgået fra arbejderklassens og bøndernes rækker, fik de også de samme høje lønninger og fjernede sig efterhånden fra masserne. Efterhånden forlod partiet princippet om at partifunktionærernes løn ikke måtte overstige gennemsnitslønnen for faglærte arbejdere. Både Lenin og Stalin advarede gentagne gange mod bureaukratiseringen af parti- og statsapparatet, og understregede nødvendigheden af at partiet opretholdt nære bånd med masserne, men man formåede ikke

i tilstrækkeligt omfang at føre erkendelsen ud i praksis. Senere har man erkendt at Stalin og partiet som helhed ikke skelnede klart nok mellem modsigelse mellem folket og fjenden og modsigelser inden for folkets, dvs. arbejdernes, bøndernes og de intellektuelles rækker. Således blev opgøret med de kontrarevolutionære kræfter gennemført uden at masserne blev tilstrækkeligt inddraget i kampen. Partiet gennemførte ikke masselinjen som et grundlaggende princip i sit arbejde. Derfor blev resultatet ikke så grundigt som tilsigtet og en del klassefjender beholdt deres poster. Under krigen søgte partiet at samle alle dele af Sovjetunionens befolkning til en fælles kamp mod de fascistiske aggressorer. Denne samling var nødvendig og rigtig, men under denne enhedsfront tenderede partiet til at undervurdere at klasse modsætningerne fortsat eksisterede i sovjet-samfundet. Denne politik fortsattes efter sejren i 1945 og i tråd hermed fik de store sejre partiet til at overvurdere konsolideringen af socialismen, især den socialistiske overbygning, i det sovjetiske samfund.

Denne udvikling medførte at folket blev vænnet til at modtage partiets direktiver temmelig passivt og uden grundigere diskussioner, og at de proletariske kræfter inden for partiet ikke var godt nok rustede til at tage kampen mod højrekræfterne op da disse fra og med den 20. partikongres i februar 1956 satte deres storoffensiv ind under førstesekretæren Nikita S. Hrustjovs ledelse og tilrev sig magten. I de følgende år konsoliderede de privilegerede lag deres magt og konstituerede sig som en ny herskende klasse. Formelt ejede folket stadig produktionsmidlerne, men reelt tilfaldt merproduktet det nye statskapitalistiske borgerskab. En lignende udvikling fandt sted i de østeuropæiske lande og i Den mongolske Folkerepublik. I de fleste kommunistiske partier uden for den socialistiske lejr overtog højrekræfterne i samme periode kontrollen over partierne. Grunden til at højrekræfterne sejrede her er adskillige. En ikke uvæsentlig årsag var at kommunister verden over betragtede SUKP som den kommunistiske bevægelses centrum. Denne holdning blev yderligere styrket under 50'ernes anti-kommunistiske hetz, hvor ubetinget solidaritet med den socialistiske hovedmagt, Sovjetunionen, var en helt selvfølgelig ting. Vigtigere var det dog at der inden for de enkelte kommunistpartier var grobund for revisionistiske ideer. For de vesteuropæiske kommunistiske partiers vedkommende gælder det at de efter 1945 oplevede en stærk tilstrømning af nye medlemmer uden nogen særlig politisk skoling og ofte med en småborgerligt præget tankegang.

Disse nye medlemmer var ikke hærdede i klassekampen og havde ikke tilbundsgående forståelse af de kommunistiske partiers politik og var derfor lette at få til at vakle under den "kolde krig"s stadige pres mod kommunister. Sammen med en ofte mekanisk videreførelse af 30'ernes folkefrontspolitik betød dette en ideologisk stagnation. Efterhånden ophørte de indre diskussioner med at eksistere, hvilket medførte at ledelsen efterhånden udviklede sig til et reelt partibureaukrati. Disse partier var slet rustede til at afvise den revisionistiske offensiv.

Det nye borgerskabs ideologi er den moderne revisionisme: i forholdet til de kapitalistiske lande proklamerede den fredelige sameksistens som generallinjen for den kommunistiske verdensbevægelse i modstrid med det leninske princip om den proletariske internationalisme og den revolutionære kamp som generallinje, medens den fredelige sameksistens er underordnet denne generelle politik. Parallelt hermed satte man den fredelige overgang til socialismen op som strategien for de kommunistiske partier i de ikke-socialistiske lande. I modsætning hertil har Kinas kommunistiske Parti og Albaniens Arbejdets Parti hele tiden konsekvent fastholdt den leninske linje. På hjemmefronten bekendtgjorde SUKP på sin 22. kongres i november 1961 at sovjetstaten nu var "hele folkets stat" og partiet "hele folkets parti" (for en marxist er disse to begreber i sig selv absurde!), man afskrev med andre ord proletariatets diktatur og klassekampen og sagde, at der ikke mere eksisterede klasse modsætninger, hvorfor man nu kunne begynde at opbygge kommunismen!

Samtidig begyndte man at genindføre markedsmekanismer i økonomien og udviklede kraftigt de allerede

bestående akkordsystemer og bonusordninger, der favoriserede de i forvejen højest lønnede.

Denne udviklin kritiserede de kinesiske og albanske kommunister skarpt, og på hjemmefronten, hvor lignende tendenser var under udvikling bekæmpede de dem med stort held gennem hhv. den store proletarisk kulturrevolution i Kina og revolutioneringskampagnen i Albanien.

I kampen mod revisionismen ikke alene fastholdt KKP under Mao Tsetungs ledelse marxismen-leninismen, det videreudviklede både i teori og praksis den revolutionære teori i overensstemmelse med de erfaringer den revolutionære bevægelse har indhøstet i vor epoke.

For at give et indtryk af det stade marxismen står på i dag, Mao Tsetung Tænkningen, skal vi som afslutning på denne korte oversigt anføre de væsentligste punkter hvorpå Mao Tsetung har viderudviklet Marx', Engels', Lenins og Stalins lære.

I modsætningen mellem samfundets basis og overbygning kan overbygningen under visse omstændigheder blive det primære aspekt, nemlig når den kulturelle og politiske overbygning hæmmer udviklingen af basis. På grund af de menneskelige forestillingers træghed, præget af årtusinders classesamfund, følger en socialistisk overbygning ikke uden videre af opbygningen af socialistiske produktionsforhold, tværtimod er en langvarig kamp mod borgerlige forestillinger og vaner nødvendig.

Klassekampen fortsætter med uformindsket styrke på alle samfundslivets områder under socialismen. Dens udfald er langt fra givet på forhånd. For effektivt at kunne bekæmpe klassefjenden må man skelne skarpt mellem modsigelser inden for folket, som må (og som kun kan) løses gennem debat, kritik og selvkritik, og modsigelser mellem folket og fjenden som må løses først og fremmest gennem hård klassekamp.

I de ny-koloniale lande i den "tredie verden" vil den revolutionære kamp gennemløbe to faser: først den ny-demokratiske revolution hvor proletariatet, bønderne, byernes småborgerskab og dele af det nationale borgerskab under proletariatets ledelse kæmper for at smide imperialisterne og deres lokale håndlangere på porten; når den ny-demokratiske revolution er ført igennem, og ikke før, kan den socialistiske omformning af samfundet sættes på dagsordenen.

For at en revolutionær kamp skal kunne sejre må to betingelser være opfyldt: 1) den må ledes af et revolutionært kommunistisk parti som er i stand til at

lægge en rigtig linie for kampen, og den må 2) bygge på partiets anvendelse af masselinien, dvs. en bred mobilisering af folkets masser og en intim forbindelse mellem partiet og masserne. Kommuniste må indse at "politisk magt vokser ud af et geværløb", hermed mener Mao at kommunister ikke må gøre sig nogen som helst illusion om at kunne overtage magten ad fredelig parlamentarisk vej. Sådanne forestillinger fører til en fatal undervurdering af klassefjenden og kan føre lige ud i katastrofen (jfr. f.eks. Indonesien 1965-66!). På langt sigt foragter kommunister deres fjender, dvs. de indser kapitalismens lovmæssige sammenbrud; men på kort sigt og i hver enkelt situation må fjenden tages alvorligt, ellers er døren åbnet på vid gab for eventyrpolitiske fejltagelser.

Hvad angår selve partiet understreger Mao Tsetung at "indre kamp er partiets liv". Kampen mellem proletarisk og borgerlig ideologi vil uvægerligt slå ind i partiet og give sig udslag i politiske kampe. Kommuniste må føre disse kampe igennem i nær forbindelse med masserne og betragte dem som et nødvendigt

led i partiets udvikling. En kunstig enhed der fejrer modsætninger ind under gulvtæppet vil føre til politisk stagnation, til dogmatisme og bureaukrati.

Mao Tsetung advarer kraftigt mod enhver form for dogmatisme og slår gang på gang fast at kommunister må anvende marxismen-leninismens almene erfaringer skabende på deres egne forhold. Marxismen er ikke et sæt dogmer eller et religionssurrogat, men en vejledning og et redskab for revolutionær handling.

Afslutningsvis må vi endnu engang understrege at ovenstående oversigt er meget kortfattet, langt fra argumenterende nok, og at den slet ikke eller kun meget overfladisk kommer ind på en række centrale spørgsmål. Vi skal derfor henvise læseren til omstående materiale, for herved at give muligheder for en større forståelse for marxismen-leninismen Mao Tsetung Tænkningen.

LITTERATURLISTE 1

Lenin: Marxismens tre kilder og tre bestanddele (1913)
(KFML 1971,
Indgår i Lenins Udvalgte Værker, bind I, og
Lenin: Om marxisme, Tiden 1970)

Lenin inddeler marxismen i følgende tre bestanddele:

- 1) den dialektiske materialisme
 - 2) den politiske økonomi
 - 3) den videnskabelige socialisme
- og føjer tre kilder hertil:
- 1) det 18. århundredes materialisme, den Hegelske dialektik samt Feuerbach
 - 2) Marx' politiske økonomis baggrund: den klassiske engelske økonomi (Smith, Ricardo)
 - 3) den videnskabelige socialisme er udviklet af den utopiske socialisme (Fourier, Saint-Simon og Robert Owen)

Marx og Engels: Det kommunistiske partis manifest (1848)
(Tiden 1970,
Indgår i Marx-Engels: Udvalgte Skrifter)

Lenin siger om manifestet: "Med genial klarhed og brilliance skitserer dette arbejde en ny verdensopfattelse, konsekvent materialisme, som også omfatter samfundslivet, dialektik som den mest alsidige og dybtgående lære om udvikling, teorien om klassekampen og proletariats verdenshistoriske rolle, skaberen af et nyt kommunistisk samfund." Læs kapitlerne 1, 2 og 4.

Lenin: Staten (1919)
(Oktober, Oslo 1971)

Lenin opridser kort statens historiske udvikling, behandler statens rolle som udbytterklassens redskab til at undertrykke de udbyttede med. Lenin slutter med:

"Dette apparat som bliver kaldt staten, som folk har bøjet sig for i ærefrygt fordi de troede på de gamle eventyr om at den betyder folkestyre, eventyr som proletariatet afslører som borgerlig løgn - dette apparat vil proletariatet knuse." Artiklen er oprindeligt en forelæsning holdt på Sverdlovuniversitetet og kan hvad grundighed an-

går ikke måle sig med 'Staten og revolutionen' fra 1917. Proletariatets diktatur behandles ikke - her må man gå videre med 'Staten og revolutionen'.

Bo Gustafsson: Stemmeretten under kapitalismen (1968)

Det kommunistiske parti (1969)
(SUF(m-1), Oslo)

Bo Gustafsson er medlem af KFML i Sverige. Han op-
ridser i 'Stemmeretten under kapitalismen' hvilken
funktion det borgerligt parlamentariske demokrati
har: nemlig at være "det bedst mulige politiske
skalpeskjul for kapitalismen".

I 'Det kommunistiske parti' behandles spørgsmålet
om partiets rolle. Hvad er det for funktioner det-
te parti skal varetage - hvordan skal det være op-
bygget osv. Ligeledes behandles spørgsmålet om dan-
nelsen af partiet - kan vi danne et sådant idag el-
ler hvad? Herunder opridses forskellene mellem et
revolutionært kommunistisk parti og et partibyggen-
de forbund.

Lange leve sejren for proletariatets diktatur (1971)
(Den kinesiske Folkerepubliks ambassade i Danmark,
1971)

Særnummer af Bulletin udgivet af Den kinesiske Fol-
kerepubliks ambassade i anledning af Pariserkommu-
nens hundredårsdag, udarbejdet af redaktionerne ved
Folkets Dagblad, Røde Fane og Befrielseshærens dag-
blad i Kina.

I denne hyldestartikel til Pariserkommunen under-
streges betydningen af proletariatets diktatur som
den vigtigste lære, der kunne drages af Pariserkom-
munen. Nødvendigheden af partiet, bevabning af de
revolutionære og masselinien som princip for det
revolutionære arbejde understreges endvidere. Til
slut behandles Sovjetunionens Kommunistiske Partis
svigten af de revolutionære principper.

LITTERATURLISTE 2

- A) Marxismens filosofi
- B) Marxismens politiske teori
- C) Marxismens økonomi

A)

Fr. Engels: Socialismens udvikling fra utopi til viden-
skab (1877)

(Tiden, 1963)

Indgår i Marx-Engels: Udvalgte Skrifter)

Omhandler tre hovedemner: 1) Der gøres rede for de vigtigste utopiske socialister, Saint-Simon, Fourier og Robert Owen. 2) Det påvises at socialismen først bliver en videnskab gennem Karl Marx' opdagelse af den historiske materialisme. 3) Den kapitalistiske produktionsmådes indre modsigelse, modsigelsen mellem den private tilegnelse og produktet, belyses. Denne modsigelse finder sin løsning ved samfundets overtagelse af produktionsmidlerne og socialisme.

Stalin: Om dialektisk og historisk materialisme (1938)

(+ Bo Gustafsson: 30 år efter)

(KFML, 1969)

Indgår i 'Leninismens problemer' Tiden, 1949)

Stalin sammenfatter i dette skrift kort, men stort set dækkende den marxistiske verdensanskuelse. Læst sammen med Bo Gustafssons efterskrift er det en fortræffelig indføring i leninismens grundbegreber.

Mao Tsetung: Hvor kommer korrekte ideer fra? (1969)

(KFML, 1969)

Indgår i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval' (svensk))

På et par sider opsummerer Mao klart og koncentreret kernen i den marxistiske erkendelsesteori.

Mao Tsetung: Om praksis (1937)

(KFML, 1971)

Indgår i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval')

Omhandler erkendelsesprocessens afhængighed af erfa-

ring. Det præciseres at erkendelsen forløber i en opadstigende spiralbevægelse gående ud fra 1) erfaring, der 2) bearbejdes og teorier og begreber dannes og 3) disse teorier prøves atter i praksis, hvorved nye erfaringer indhøstes, teorierne forbedres osv.

Mao Tsetung: Om modsigelse (1937)

(KFML, 1971)

Indgår i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval')

Omhandler den materialistiske dialektiks vigtigste begreb: modsigelse. Det belyses hvordan loven om modsætningernes enhed og kamp er den materialistiske dialektiks mest grundlæggende lov, og hvordan man rent konkret anvender denne lov i analysen af konkrete problemer.

B)

Fr. Engels: Familiens, statens og privatejendommens oprindelse (1884)

(Politisk Revy, 1971)

Indgår i Marx-Engels: Udvalgte skrifter)

Et af marxismens fundamentale værker. Det giver en videnskabelig analyse af menneskehedens historie på det tidligste udviklingstrin, viser hvordan opløsningsprocessen i det primitive kommunistiske samfund foregår og hvordan dette erstattes af classesamfund baseret på privatejendomsret. Det forklarer de forskellige familieformer i forhold til forskellige samfundsformationer, undersøger årsagerne til statens opståen og viser hvordan denne vil forsvinde i et klasseløst kommunistisk samfund.

Karl Marx: Borgerkrigen i Frankrig (Pariserkommunen) (1871)

(Tiden, 1946)

Indgår i Marx-Engels: Udvalgte skrifter)

Marx udvikler den socialistiske lære om staten som et organ for klasseherredømme, på baggrund af erfaringerne fra Kommunen. Han når frem til den meget vigtige konklusion, at proletariatet ikke blot kan overtage det, fra det borgerlige samfund overleverede statsmaskineri, men derimod må sonderknuse dette og erstatte det med et nyt af Kommunens type.

Lenin: Staten og revolutionen (1917)

(Lenins udvalgte værker, bind 8)

Her fremlægges en generel undersøgelse af staten

som organ for klasseherredømme og der begrundes, hvorfor proletariatets magtovertagelse må indebære en ødelæggelse af det borgerlige statsmaskineri. Nødvendigheden af proletariatets diktatur påpeges og endelig påvises det, hvorfor staten vil forsvinde når klasserne er forsvundet.

Lenin: Radikalismen, kommunismens børnesygdom (1920)
(Lenins udvalgte værker, bind 11)

Lenin behandler og gendriver "venstre"opportunistiske retninger (venstre i ord - højre i handling) i spørgsmålene om deltagelse i parlamentarisk arbejde, arbejde i reaktionære fagforeninger og indgåelse af kompromisser.

Mao Tsetung: Gå imod bogdyrkelsen (1930)
(Futura, 1969)

Indgår i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval')

I denne korte artikel vender Mao sig skarpt og polemisk mod dogmatikerne og "skrivebordsmarxisterne" i Kinas Kommunistiske Parti. Man understreger at kun ved at undersøge den konkrete situation grundigt, vil en revolutionær kunne føre en rigtig politik og undgå at falde i idealismens og eventyrpolitikens grøft.

KFML: Striden i den internationale kommunistiske bevægelse (1970)
(KFML, 1970)

En kort gennemgang af udviklingen i den kommunistiske bevægelse, som førte til en spaltning i 1963. Hovedvægten er lagt på perioden 1956-63, altså fra den skelsættende SUKP's 20. partikongres med Hrustjov-revisionismens opkomst til det endelige brud i 1963. Foruden at behandle de politiske hovedspørgsmål i striden anføres uddrag af centrale dokumenter til belysning af teksten. Ligeledes anføres en fylldig litteraturliste.

Mao Tsetung: Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (1957)
(Futura, 1967)

Indgår i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval')

Mao behandler her indgående to typer af modsigelser: dem mellem folket og fjenden og (især) dem inden for folket. Mao foretager først og fremmest en analyse af det kinesiske samfund i 1957, dvs. på det tidspunkt, da den socialistiske omformning af samfundet i hovedsagen var fuldført og Mao påpeger at klassekampen fortsætter i det socialistiske samfund, endda med øget intensivitet.

KKP: Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinie (1963)
(Oktober, Oslo 1971)

Et centralt skrift til forståelsen af skillelinierne mellem marxister-leninister og nyrevisionister. Kinas Kommunistiske Parti fremlægger her kort i 25 punkter sit syn på de mest grundlæggende spørgsmål inden for den revolutionære kommunistiske bevægelse i opgøret med nyrevisionismen. Udkom i juni -63 kort før bruddet mellem SUKP og KKP i juli samme år.

KKP: Om Hrustjovs forlorne kommunisme og dens historiske lære for verden (1964)
(Oktober, Oslo 1971)

KKP behandler her hovedtrækkene i SUKP's nyrevisionistiske ideologi. SUKP's begreber som "hele folkets stat" og "hele folkets parti" (stammende fra SUKP's 22. kongres i 1961) gendrives, ligesom der gøres rede for klassekampens fortsættelse under socialismen. Endvidere beskrives den sociale basis for nyrevisionismen, nemlig de privilegerede lag i Sovjetunionen.

Til slut opsummeres kort i 15 punkter den historiske lære af proletariatets diktatur idet der tages udgangspunkt i såvel positive som negative erfaringer i Kina og Sovjetunionen.

c)

Marxismens politiske økonomi
(Oktober, Oslo 1971)

Kort indføring i den politiske økonomi. Belyser vigtige spørgsmål som vareproduktion, varens værdi, penge, merværdien, kapitalen, forholdet mellem arbejde og kapital, profit og kapitalismens økonomiske kriser.

Karl Marx: Lønarbejde og kapital
(Tiden, 1964)

Indgår i Marx-Engels: Udvalgte skrifter)

Lønarbejde og kapital behandler så centrale spørgsmål som arbejdskraft - en vare, varens pris, kapital - ophobet arbejde. Giver en generel beskrivelse af forholdet mellem lønarbejde og kapital og påviser at lønarbejdere og kapitalister har modstridende klasseinteresser.

Karl Marx: Løn, pris og profit (1865)

(Tiden, 1964)

Indgår i Marx-Engels: Udvalgte skrifter)

Marx fremsætter her i populær form sin merværditeori og skriftet omhandler i tilknytning hertil beretigelsen og begrænsningen (begrænsningen i muligheder*) af arbejderklassens økonomiske kamp.

*) jfr. Lenin: "Hvad må der gøres"

De to ovennævnte skrifter findes i særskilte udgaver fra forlaget Monde. Samlet under titlen 'Løn, pris og profit' findes de udgivet fra forlaget Tiden, 1964.

Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium (1916)
(Lenins udvalgte værker, bind 6)

Undersøger de karakteristiske træk ved kapitalismens udvikling fra frikonkurrence-kapitalismen til monopolkapitalisme og dennes karakteristiske træk.

Endvidere henvises til Isi Grünbaum: Politisk økonomi, Røde Hane 1970.

Det må bemærkes at bogen indeholder centristiske tendenser med hensyn til vurderingen af de socialistiske lande.

LITTERATURLISTE 3

Marx - Engels:

+) = findes ligeledes i Marx-Engels Udvalgte Skrifter.

Karl Marx og Friederich Engels:

Det kommunistiske Manifest (1848) +)
(Tiden 1952)

Udvalgte Skrifter, bind I-II
(Tiden 1952)

Karl Marx: Klassekampene i Frankrig 1848/50 +)

Louis Bonapartes attende brumaire +)

Kritik af Gotha-programmet (1875) +)

Kapitalen, bind I-XI
(Rhodos 1971-72)

Friederich Engels: Socialismens udvikling fra utopi til videnskab (1848) +)
(Tiden 1952)

Familiens, privatejendommens og statens oprindelse (1884, udv. i 1891) +)
(Politisk Revy 1971)

Ludwig Feuerbach og den klassiske tyske filosofis udgang (1886) +)

Anti Dühring (svensk)

V.I. Lenin:

Om Marx og marxismen

Marxismens tre kilder og tre bestanddele (1913)(KFML 1971)

Marxismens historiske skæbne (1913)

Marxisme og revisionisme (1908)
(Udvalgte værker, bind 1, Tiden)

Hvad må der gøres ? (1902)
(Udvalgte værker, bind 2)

Materialisme og empiriokriticisme (1908)
(Tiden 1970)

Om nationernes selvbestemmelsesret (1914)
(Udvalgte værker, bind 5)

National politik og proletarisk internationalisme
(Ny Dag, Oslo 1971)

Den proletariske revolutions militærprogram (1916/17)
(Udvalgte værker, bind 6)

Aprilteserne (1917)
Om proletariatets opgaver i den nuværende revolution.
(Udvalgte værker, bind 7)

Den proletariske revolution og renegaten Kautsky (1918)
(Udvalgte værker, bind 10)

Om partiprogrammet (1919)
(Udvalgte værker, bind 10)

"Radikalismen", kommunismens børnesygdom (1920)
(Udvalgte værker, bind 11)
- Udgivet af Tiden under titlen "Venstre-kommunismen" 1970

Hellere mindre, men bedre (1923)
(Udvalgte værker, bind 12)

Udvalgte værker, bind 1-12
(Tiden)

J.V. Stalin:

Marxismen og det nationale spørgsmål (1913)
(Ny Dag, Oslo 1950)

Om leninismens grundlag (1924)

Om leninismens problemer (1926)
(Indgår begge i 'Leninismens Problemer' Tiden, 1949)

Socialismens økonomiske problemer i USSR (svensk) (1952)
(Moskva 1953)

Mao Tsetung:

+) = findes i Mao Tsetung: 'Skrifter i urval' (svensk)

Analyse af klasserne i det kinesiske sam-

<u>fund (1926)</u>		+
<u>Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan (1927)</u>		+
<u>Gå imod bogdyrkelsen (1930)</u> (Futura 1969)		+
<u>Om praksis (1937)</u> (KFML 1971)	} 1 pjece	+
<u>Om modsigelse (1937)</u> (KFML 1971)		+
<u>Bekæmp liberalismen (1937)</u>		+
<u>KKP's rolle i den nationale krig (1938)</u>		+
<u>At blive angrebet af fjenden er ikke en dårlig ting men en god ting (1939)</u>		+
<u>Til Norman Bethunes minde ') (1939)</u>		+
<u>Om nyt demokrati (1940)</u> (Futura 1966)		
<u>Aktuelle problemer i taktikken indenfor den anti-japanske enhedsfront (1940)</u>		+
<u>Reformer vort studium (1941)</u>		+
<u>Tale ved Yenan-forum om litteratur og kunst (1942)</u>		+
<u>Tjen folket ') (1944)</u>		+
<u>Den tåbelige gamle mand, der flyttede bjergene ') (1945)</u>		+
<u>Om folkets demokratiske diktatur (1949)</u>		+
<u>Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (1957)</u> (Futura 1967)		+
<u>Tale ved KKP's landskonference om propagandaarbejde (1957)</u> (Futura 1966)		+
<u>Hvor kommer korrekte ideer fra (1963)</u> (KFML 1970)		+

') Disse tre artikler er udgivet samlet under titlen "Tjen Folket" (Futura 1967)

Desuden findes Udvalgte Værker, bind I-III på svensk, dækkende perioden 1926-1945.

På engelsk og tysk findes Udvalgte Værker bind I-IV (1926-1949).

På engelsk findes den til 'Skrifter i urval' svarende 'Selected readings'.

- G.V. Plechanov: Personlighedens rolle i historien (1898)
(Tiden 1958)
- G. Dimitrov: Om enhedsfrontens og folkefrontens problem (norsk)
(Forlaget Oktober 1970)
- Rosa Luxembourgs: Socialreform eller revolution (1898)
(Gyldendal 1963)
- Enver Hoxha: Evindens frigørelse under socialismen (1967) (norsk)
(Forlaget Oktober 1971)
- Twenty-five years of struggles and victories on the road to socialism (1969) (engelsk - findes også på tysk)
("Naim Frashëri" Tirana 1969)
- It is in the Party-People-State power unity that our strength lies (1970) (engelsk)
("Naim Frashëri" Tirana 1970)
- Sovjetunionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikkerne) Historie (1937)
(Tiden 1940)
- Albaniens Arbejdets Parti's historie (engelsk), bind I-III
(Tirana 1971)
- Isi Grünbaum: Politisk økonomi
(Røde Hane 1970)
- Maurice Cornforth: Marxismens filosofi (svensk), del 1-3
1: Materialism och dialektisk metod
2: Historisk materialism
3: Kunskapsteori
(Bo Cavefors Bokforlag 1969)
- Bo Gustafsson (red.): Statskapitalismen
(Rabén & Sjögren 1971)
- Franz Mehring: Karl Marx - hans livs historie
(Gidlunds förlag 1971)
(den klassiske Marx-biografi)

BULLETIN udgivet af Kultur- og oplysningsafdelingen ved den kinesiske ambassade i Danmark, (gratis).

Særunmre af BULLETIN:

Leninisme eller Socialimperialisme 1970

Lange leve sejren for proletariatets diktatur 1971

Til Kinas Kommunistiske Partis 50-årsdag 1971

Det må bemærkes, at meget af den i hæftet anførte litteratur kan fås på større biblioteker. Desværre kan ikke al den litteratur, vi henviser til, fås i handelen. Vi anbefaler imidlertid KFMLs litteraturformidling, som vil prøve at skaffe det meste på et af de nordiske sprog. Ligeledes skal det anføres, at praktisk taget al litteratur af Marx, Engels, Lenin, Stalin, og Mao Tsetung kan fås på engelsk og tysk.

Litteraturliste kan rekvireres og litteratur bestilles ved henvendelse til KFML. Se adresse og telefonnummer nedenfor.

Oplysninger om KOMMUNISTISK FORBUND
MARXISTER-LENINISTERs aktiviteter,
møder, studiekredsvirksomhed m.v. fås
ved henvendelse til

KFML
Rovsingagade 19.2.th
2100 København Ø

Tlf.: (01) RYvang 895 eller
(01) 12 56 52

Tegn abonnement på KFMLs tideskrift
KOMMUNIST. Kr. 15,- pr. år. Ovennævnte
adresse, giro 14 08 07.